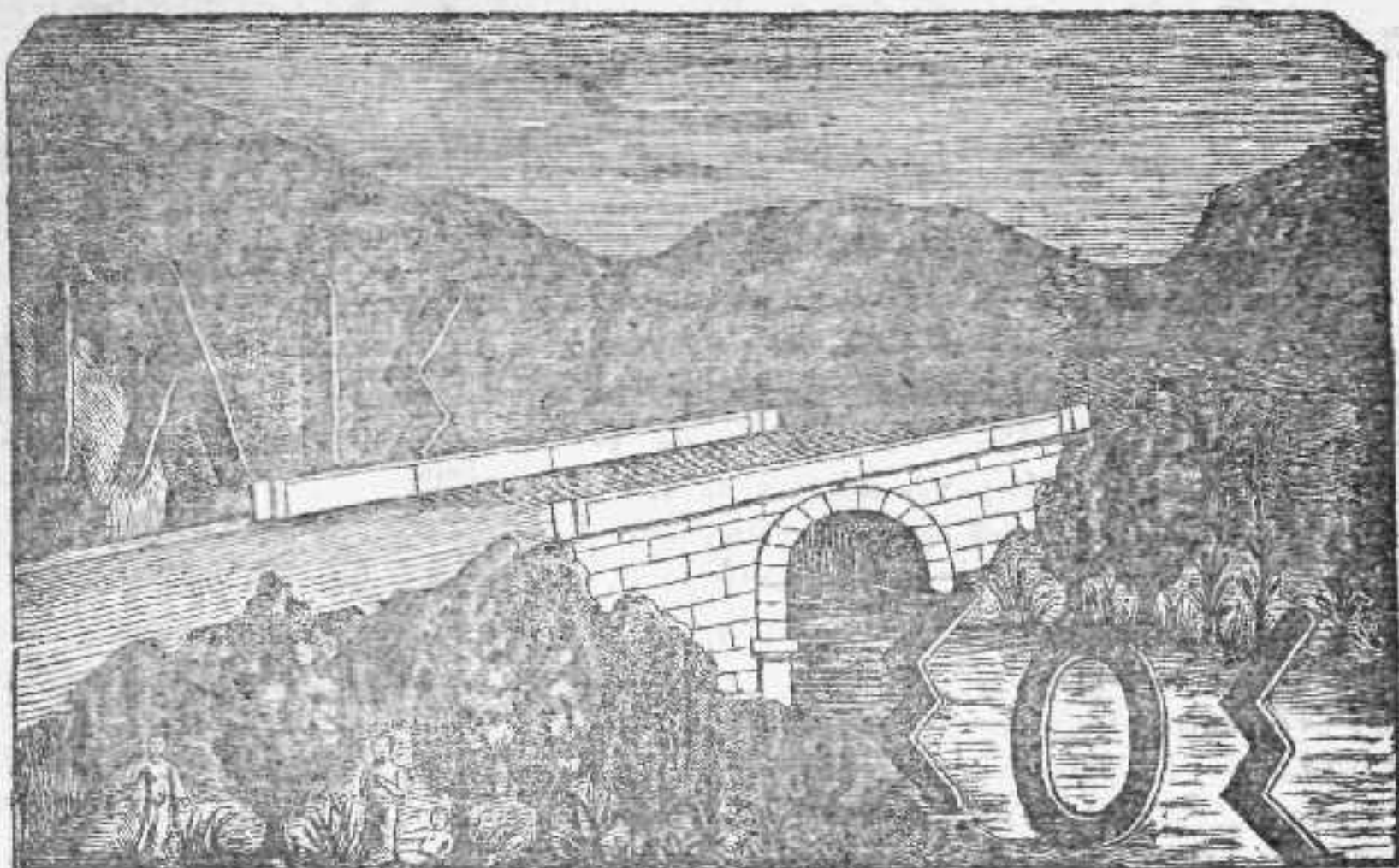

ΕΥΦΕΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

Ἐκδιδόμενον ἀπαξ τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 20 Δεκεμβρίου 1869. | ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Η'.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ὁ π ὁ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΚΡΟΣ.

I.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ συνταγματάρχου Ἀλεξίου δὲ Κιῶν ἦτο μία τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων τῆς ῥωπικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ αὐτοκρατορικὴ εὐνοία τὴν εἶχε περιβάλει ἀπὸ ἀκρας δοξῆς καὶ τιμῶν διὰ τῆς ἰσχυρᾶς ἐπιβροχῆς ἣν τῇ ἀπένειμαν ἐν τῇ αὐλῇ.

Δὲν θὰ ἐκπλαγῇ τις λοιπὸν, ἐνν λέγωμεν, πόσον ταχὺς ὑπῆρξεν εἰς τὸν στρατὸν ὁ προδίδασμος τοῦ νέου κόμητος Ἀλεξίου,

καὶ ἐὰν προσθέσωμεν ὅτι δῖπλωμα συνταγματάρχου τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τῷ ἐπέμφθη ὡς δῶρον ἑορτῆς, καθ' ἣν ἡμέραν ἐφθασεν εἰς τὸ εἰκοστὸν ἐβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἐντυχὲς ὁ κόμης Ἀλέξιος.

Ἡ φύσις καὶ ὁ πλοῦτος τὸν εἶχον ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων περιποιηθῇ ὡς κακομαθημένον παιδίον.

Ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ ἱκανὸν χρόνον καὶ μεταξὺ τῶν νέων μεγαστάνων τῆς αὐλῆς τίς ὁ δυνάμενος φυσικῶς ν' ἀντιπαραβληθῇ πρὸς αὐτόν: εἶχε τὸ ἀνάστημα μᾶλλον ὑψηλὸν ἢ χαμηλόν, τὸ βᾶδισμα πλήρες εὐκινήσιας καὶ διακεκριμένης καταγωγῆς. Οἱ μέλανες αὐτοῦ ὀφθαλμοί, εἰς οὓς ἔλαμπε γλυκύτης ἀπερίγραπτος, προσεῖλκυον πρὸς αὐτόν τὰς συμπαιδείας ἀπάντων ἢ ἐπέφερον ὑπόκλισιν τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον αὐθαδῶν, ὅταν ἡ ἀγανάκτησις ἢ ἡ ὀργὴ ἤρχετο

νά τοὺς ἀνάψῃ μὲ λάμψιν τόσον λαμπρὰν ὅσον καὶ ταχεῖαν !

Εἶχε μολαταῦτα καλὴν καρδίαν· ἀλλ' ἡ συνήθεια τῶν ἐπιτυχιῶν τὸν ἀπεκατέστησεν ὄχι μάταιον, ὅς σπεύσωμεν νὰ τὸ εἴπωμεν, ἀλλ' ὀλίγον ἐλαφρὸν εἰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις.

Χωρὶς νὰ θέσῃ ἀκριβῶς τὴν δόξαν του εἰς τὰς φιλαρέσκους ἐρωμέντας, αἵτινες ἐσημείουσιν ἐκάστη τὰς ἡμέρας της, ἡοθάνειτο ἀλαζονίαν τινὰ βλέπων κρατούμενον κακῶς τὸ πείσμα, τὰς ἀντιζηλίας, τὰς θηλυπρεπείας ζηλοτυπίας τῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας ὑπεγείρουσι μία λέξις πίπτουσα τῶν χειλέων του ἢ ἐν βλέμμα ἐκφερόμενον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τὸν λάμποντα κύκλον τῶν τῆς Πετροπούλεως νεανίδων.

Ἐνέπνευσεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν ὥραϊον τοῦτον δὸν Ζουὰν ἡ φαντασία νὰ ἐξαρισθῇ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Νέβα, μὴνὰς τινας, μακρὰν τοῦ θεάτρου τῶν θριάμβων του.

Ἐζήτησεν ἄδειαν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ ζητήσῃ ἵνα λάβῃ· ἡ ἄδεια αὕτη τῷ ἐχορηγήθη ἀμέσως.

Εἰς ἅπαντας ἐκρυσῆ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ ἀπεδήμησεν ἐκ Πετροπούλεως, ὑπὸ δύο μόνον κοζάκων ἀκολουθούμενος.

Ἡ ἀπουσία του παρετηρήθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς ἀριστοκρατικωτέρας συναναστροφὰς τῆς πρωτεύουσας.

Ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἀδιάθετος.

Ἀλλ' ὅταν ἔμαθον ὅτι ὁ κόμης ἐξέφυγε λάθρα τοῦ ξενοδοχείου του, περιέμενον ὅπως μάθωσι τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης φυγῆς.

Περιέμενον ματαίως·

Αἱ νεάνιδες ἤρχισαν νὰ στενάζωσιν.

Οἱ νεανίαι ἤρχισαν νὰ ἐλπίζωσιν.

Ὁ Λέων ἀπεμακρόνθη τοῦ ποιμνίου· εἰς τὸ ἐξῆς αἱ λευκαὶ προβατίναι ἀνῆκον εἰς τοὺς πιστοὺς ποιμένας.

Πολλὰ συνοικέσια ἀναβληθέντα, ὑπεγράφησαν καὶ ἐξετελέσθησαν. Ἐν τούτοις τὸ καθῆκον ἐμοῦ ὡς ἀληθοῦς ἱστορικοῦ, μὲ ὑποχρεοῖ νὰ εἴπω ὅτι τὸ πείσμα καὶ ἡ λύπη, ὑπῆρξαν τὸ μεγαλείτερον μέρος εἰς τὴν ἀφθονίαν ταύτην συμβολαίων καὶ ὑπογραφῶν· μετὰ τῶν ὥραϊων τούτων μνηστῶν αἱ μὲν ἤθελον νὰ τιμωρήσωσι τὸν κόμητα διὰ τὴν φυγὴν του· αἱ δὲ, — ἀλλ' αὐταὶ

ἦταν μικρότερος ἀριθμὸς, — δὲν ἤλπιζον νὰ τὸν ἐπανιδῶσι πλέον. Τέλος, καὶ διὰ νὰ φθάσωμεν ταχύτερον εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον, ὅς εἴπωμεν ὅτι ἅπασαι τὸν ἐπεδάρουν μ' ἐπιπλήξεις, ἀλλὰ πρὸς ἀνταμοιβήν, οἱ νέοι σιζυγοὶ τὸν κῆλόγον, καὶ τῷ κῆλοντο μάλιστα εὐτυχὲς καὶ μακρὸ ταξειδίον.

II.

Πρὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν εἶχεν ἀναχωρήσει. Τῷ ὑπελείπετο ἀκόμῃ εἰς, μέχρι λήξεως τῆς ἀδείας του.

Τὸ ταξειδίον του ἦτο συνέχεια ἡδονῶν. Ὡς ἄλλοτε αἱ ἱππόται ἀπεδήμουν ζητοῦντες ἀπὸ ἐπαυλεως εἰς ἐπαυλιν ξενίαν, ἦν τοῖς ἐχορηγοῦν πάντοτε, ὁ Ἀλέξιος δὲ Κιῶφ ὁμοίως ἐκρυσῆ τὴν θύραν τῶν βογιάρων κατοικούντων τὴν ἐπαρχίαν, εὐγενῶν χωρικῶν, σπυδόντων νὰ δεχθῶσι μὲ πάντα τὰ εἶδη διακρίσεως ἓνα τῶν εὐνοουμένων τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἡμέραν τινὰ ὁ κόμης διέβαινε πεδιάδα ἀνθοστεφῇ. Οἱ κοζάκοι τὸν ἠκολούθουν εἰς ἱκανὴν σεβασμοῦ ἀπόστασιν ὁμιλοῦντες ἐλευθέρως, ἀλλὰ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἵνα μὴ ταράξωσι τὴν σιρὰν τῶν σκέψεών του εἰς τὰς ὁποίας ἐραίνετο ὅλως ἐκδοτός.

Ἀληθῶς ἡ ὥρα καὶ ἡ τοποθεσία ἦσαν κατάλληλα διὰ ῥεμβασμόν.

Ὁ ἥλιος, εἰς τὸ τέρμα του, διέχεεν ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐσοχῆς χρῶμα ῥόδινον, τὸ ὁποῖον ἐστίλβε, λεπτῶς τὸ φύλλωμα τῶν πεπληρωμένων ἀνθῶν δένδρων.

Τὰ πτηνὰ ἐψάλλον ἐπὶ τῶν κλώνων, ὧν τὸ ἐλαφρὸν φύσημα αὖρας τῆς ἀνοιξεως, ἔφερε μίγματα εὐωδίας.

Ὁ κόμης ἀφῆκε τὸν χαλινὸν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του. Τὸ εὐφρὲς ζῶον, ὡς νὰ ἠννόει τί συνέβαιnen εἰς τὴν φυγὴν τοῦ κυρίου του, ἐβάδιζε σιγῇ, ὑψώνον ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν ἵνα θορυβωδῶς ἀναπνεύσῃ τὰς θερμὰς εὐωδίας, αἵτινες ἠγείροντο ἐκ τῆς γῆς ἐνόςῃ ἡ ἐσπέρα κατήρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Τί ἐσκέπτετο ὁ Ἀλέξιος δὲ Κιῶφ ;

Μήπως τὴν λαμπρὰν τῆς πρωτεύουσας διαμονήν ;

Μήπως τὰ πολυτελῆ ἵπποδρόμια ;

Ὄχι!

Ὁ κόμης δὲ Κιῶρφ ἠσθάνετο τὸ θέλητρον αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ. ἀλλ' εἰς τὸ ὁποῖον ὅλως ἀφωσι-
οὔτο.

Ἦτο εὐτυχής· διατί; θὰ ἦτο πολὺ ἀμύ-
χανος νὰ τὸ εἶπῃ, καὶ μάλιστα εἰάν τις
ἠδύνατο νὰ τὸν παραιτηθῇ τότε, θὰ ἔ-
βλεπε δύο δάκρυα τὰ ὁποῖα καταρρέοντα
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφαίνοντο φωτιζό-
μενα ὑπὸ οὐρανίας χαρᾶς.

Ἡ γενικὴ τῆς φύσεως συστοιχὴ ἐπέφερε
συναίσθησιν εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ ἡ
γλῶσσα ἦν αὐτὸς μετεχειρίζετο δι' αὐτὴν,
ἦτο νέα δι' αὐτόν.

Πτωχὴ ψυχὴ! ἐβάδιζεν ἀπὸ ἐκπλήξεως
εἰς ἐκπληξιν εἰς ἐκάστην ἀνακάλυψιν, τὴν
ὁποῖαν τῇ ἐπροξένουν φωναὶ μυστηριώδεις.
αἵτινες ἅπασαι τῷ ἔλεγον ὡς εἰς χορόν:

— Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἠδονῶν, δι' ὧν
μέχρι τοῦδε ἐκορέσθης, εὔρες τὴν ἀληθῆ
χαράν;

Καὶ ἡ ψυχὴ ἀπεκρίνετο:

— Ὄχι!

Αἱ φωναὶ ἐξηκολούθουν:

— Τὰ χεῖλη σου ἐφύλαξαν τὴν εὐωδίαν
τῶν μεθυστικῶν ποτῶν, τὰ ὁποῖα ἀχνίζουσιν
εἰς τὴν προσβολὴν τῶν εὐτυχῶν;

— Ὄχι! Ὄχι! ἀπεκρίνετο ἡ ψυχὴ.

Ἐπειτα αἱ φωναὶ ἔλεγον ἔτι:

— Ἀχ! πόσον σὲ λυπούμεθα, σὲ, ὅστις,
εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, τῆς εὐνοίας
καὶ τῆς δόξης, δὲν ἠδυνήθης ἀκόμη νὰ εὔ-
ρης τὴν ὑπερτάτην χαράν καὶ τὴν βαθεῖαν
μέθην, ἣν ὁ τελευταῖος τῶν δούλων σου
κατέχει καὶ εἰρηνικῶς ἀπολαμβάνει.

— Ποία εἶναι ἡ μέθη οὗτη; Ποία εἶναι
ἡ χαρὰ αὗτη; Ποῦ τὰς ἀπαντῶσιν;

— Εἰς ἓν δάκρυ, εἰς ἓν μειδίαμα! Θά-
ρσει! ἐξακολούθει, ἐξακολούθει τὸν δρόμον
σου, εὐτυχὴς ψυχὴ! πρὸ πάντων μὴ καυ-
χᾶται διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. ἐπειδὴ πλη-
σίον αὐτῆς παρίσταται ἡ ἀδιαφορία!

Ὁ νοερός οὗτος διάλογος ἔκαμε τὸν νέον
κόμητα δὲ Κιῶρφ νὰ ὀνειροπολῇ, καὶ ὀλί-
γον κατ' ὀλίγον ἀκούων, ἠσθάνετο πληρού-
μενον ἅπαν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐκ νέων καὶ
ἀγνῶν αἰσθημάτων.

— Θεέ μου! ἐπιθύρισε, δός μοι τὴν
εὐτυχίαν, ἥτις λείπει ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου!
Θεέ μου! εὐσπλαγχνίσου τὴν μοναξίαν
μου!

Ἐξηκολούθησε βαδίζων οὕτω ἐπὶ ἡμί-
σειαν εἰσέτι ὥρην, ὅτε εἶδε προκείμενον
τινὰ οἰκίσκον. Ἦτο δὲ εἶδος πανδοχείου,
ἔχοντος πρῶτον πάτωμα καὶ περικυκλωμέ-
νου ἀπὸ μικρὸν περιβόλου.

Φθάσας πρὸ τῆς θύρας ἐπέζευσεν.

Οἱ δύο κοζάκοι ἔσπευσαν νὰ τὸν μιμη-
θῶσι.

Παρειθὺς ἀνὴρ ὁπωποῦν ἡλικιωμένος ἐν-
εφανίσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου καὶ προέβη
πρὸς τὸν κόμητα, κρατῶν τὸν πῖλόν του
ὑσεβῶς εἰς τὴν χεῖρα.

III.

— Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ μένῃ ἐδῶ;
ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος τῆς οἰκίας.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

— Διὰ νὰ ἔλθῃ τὴν νύκτα;

— Ὄχι, θὰ κοιμηθῶ εἰς τὴν γειτονικὴν
πόλιν, ἥτις δὲν θὰ ἀπέχῃ πολὺ ἀπ' ἐδῶ;

— Τέσσαρα βέρτσια κύριε.

— Λοιπὸν! θὰ διαμείνω παρὰ σοὶ μέ-
χρις ὅτου ἀναπαυθῶσιν οἱ ἵπποι μου· δός
εἰς αὐτοὺς τροφήν καὶ πρόσφερε εἰς τοὺς
ὑπηρέτας μου φιάλην αἶνου.

— Κύριε, δὲν θὰ μοὶ κάμετε τὴν τιμὴν
νὰ λάβῃτέ τι παρ' ἐμοί;

— Οἶνον μετὰ ὕδατος, καὶ ὀλίγους καρ-
πούς.

Ὁ πανδοχεὺς παρατήρησε προσεκτικῶς
τὸν κόμητα.

— Λοιπὸν! τί περιμένεις καὶ διατί μὲ
παρατηρεῖς οὕτω;

— Συγγνώμην . . . συγγνώμην . . . ἡ
θέλω νὰ σὰς ὑπηρετήσω, κύριε.

— Ἀγωμεν! πρὸ πάντων σπεῦσον.

Οἱ δύο κοζάκοι ἔθεσαν τοὺς ἵππους εἰς
τι παράπνευμα, χρησιμεῦον ὡς σταῦλος,
περιμένοντες νὰ ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ πανδο-
χείου, ἵνα τοῖς δείξῃ ποῦ ἦτο ἡ βρώμη,
καὶ τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὴν ἐπιμέλειαν
τῶν φορτηγῶν ζώων.

Ὁ κόμης ἐκάθισεν ἐπὶ λιθίνου καθίσμα-
τος, ἐπακουμβοῦντος εἰς τὸν τοίχον τοῦ
μικροῦ περιβόλου· ἦτο ἀκόμη κυριευμένος

ὑπὸ τῶν προηγουμένων συγκινήσεων· ἀφῆκε τὴν ιδέαν πλανωμένην εἰς τὸν ἀμφίβολον τοῦτον κόσμον, ἀλλὰ θελκτικόν, τὸν ὅποιον ἡ φαντασία ἀπλήρωσε κατοίκων.

Αἶφνης φωνὴ νεαρὰ καὶ γλυκεῖα ἤκούσθη πλησίον αὐτοῦ.

Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν· ἀλλ' οὐδένα παρετήρησεν.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο νεάνιδος, καὶ ἰδοὺ τί ἔφαλλε :

Τὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου ἀνέλυσαν τὴν χιόνα τῶν ἀτραπῶν. — Ἡ φύσις ἐνεδύθη τὰ ὠραία ἐνδύματα τῆς ἐορτῆς. — Διατί ἐγὼ νὰ ἦμαι τεθλιμμένη, ὅταν τὸ πᾶν πέριξ μου ἦναι χαροποιόν ; — Τὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου ἀνέλυσαν τὴν χιόνα τῶν ἀτραπῶν. Τὸ πτηνὸν καλεῖ τὴν σύντροφόν του· κτίζουν ὁμοῦ τὴν φωλεάν των ὑπὸ τὰ φυλλώματα. — Καὶ ἰδοὺ ἡ φωλεὰ παρευθὺς πλήρης ἀσμάτων. — Διατί λοιπὸν κλαίω ; — Τὸ πτηνὸν καλεῖ τὴν σύντροφόν του· κτίζουν ὁμοῦ τὴν φωλεάν των ὑπὸ τὰ φυλλώματα.

Οὕτω ἔλεγεν Ἑλδα ἡ ξανθὴ, ἐν ᾧ ὁ Ἰβάν ἠκολούθει τὸν κύριόν του εἰς τὸν πόλεμον. — Ἀλλοίμονον ! ἐπιθύρισεν αὕτη, ὁ θάνατος ἐθάρισε πολλοὺς γενναίους ! — Οἱ κόρακες κῦφράνθησαν· ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ πένθους ἀντεκατέστησαν τὸν νυμφικὸν πέπλον. — Ἀλλ' ὁ Ἰβάν ἐπανήλθεν ἀπὸ τὸν πόλεμον, τί ὀφείλει ! αὕτη δὲν κλαίει πλέον, Ἑλδα ἡ ξανθὴ !

Βεβαίως εἰς τὸν περίβολον ἔφαλλον αὕτω

Ὁ κόμης ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο θρονίου.

Ὁ τοίχος δὲν ἦτο ὑψηλός. τῷ ἦτο εὐκολὸν νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα.

Ἡ αἰδοῦς ἦτο ἐκεῖ.

Ἐξέβαλεν αὕτη σιγαλὴν φωνήν, βλέπουσα ξένον ἔμπροσθεν αὐτῆς. Ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

— Μείνε, καὶ πρὸ πάντων ἐξακολουθεῖ τὸ ἄσμα, δεσποσύνη, τῇ εἶπεν ὁ κόμης.

— Τὸ ἄσμά μου ἐτελείωσεν, ὥς καὶ ἡ ἐργασία μου, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις δεικνύουσα κἀνιστρόν τι.

Ἐπειτα προσέθηκεν :

— Ἰδοὺ οἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους συνέλεξα δι' ὑμᾶς, διότι εἰσθε ἀναμφιδόλως ὁ

εὐγενὴς ὁδοιπόρος, περὶ τοῦ ὁποίου μοι ὠμίλησεν ὁ πατήρ μου.

— Ἀ ! ὁ κύριος τοῦ πανδοχείου τούτου εἶναι . . .

— Ὁ πατήρ μου, ναὶ κύριε.

— Ἀλεξάνδρα ἐφώνησεν ὁ πανδοχεύς.

— Στήτε, ἰδοὺ μὲ φωνάζει. Ὅρισατε εἰς τὴν οἰκίαν μας, θὰ σὰς ὑπηρετήσῃ ὁ πατήρ μου.

Ἀπῆλθε δ' ἐλαφρὰ ὡς ἔλαφος.

Ἡ Ἀλεξάνδρα, ἐπειδὴ εἶπομεν ἤδη τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἦτο δεκσοχταετής· ὑψηλὴ, εὐκίνητος· εἶχε καλλονὴν ἀληθῶς αξιοσημείωτον· τὸ πρόσωπόν της, καθαρότερον ἥστραπε καὶ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ ξανθῆς καὶ ἀφρόνου κόμης· τὸ στήθος της καθαρῶς καὶ προφανῶς δηλούμενον τῇ ἐδίδοε σοβαρότητά τινα, ἀλλ' ἥτις συνεκρινάτο μετ' ἀφόδου γλυκύτητος τῶν κυανηχρόων αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Ἦτο γυνὴ τελεία, ἀλλ' ὑπὸ τὴν γυναῖκα ἐβλεπέ τις εἰσέτι παιδικὴν ἀθωότητα.

Αὕτη ἡ ἰδίᾳ Ἀλεξάνδρα ὑπηρετεῖ ἐν τῇ τραπέζῃ τὸν κόμητα.

Οὗτος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκ τῆς ὠραίας νεάνιδος.

Οἱ καρποὶ ἔμειναν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀθικτοί· μόλις ἔβρεξεν ὁ κόμης τὰ χεῖλη ἐκ τοῦ αἵνου, τὸν ὅποιον ἡ Ἀλεξάνδρα τῷ προσέφερε.

Πράγμα παράδοξον ! αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁ τοσοῦτον εὐδαιμων, εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν ἀπέναντι ἀπλῆς χωρικῆς.

Ἦθελε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἀλλ' εἰς μάτην εἰρήτει τὸς πρώτας λέξεις συνομιλίας συνήθους.

Ἡ ἀθωότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια κατέστρεψαν τὴν γοητευτικὴν ῥητορικὴν τοῦ ἐπιτηδείου τούτου δον Ζουάν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ πατήρ τῆς Ἀλεξάνδρας, ἦλθε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κόμητα ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ περιέμενον τὴν διαταγὴν του διὰ νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς ἵππους.

Ὁ ὁδοιπόρος μας ἐφάνη σύννους.

— Ἀποφασιστικῶς, εἶπε μετὰ βραχείαν σιωπὴν, θὰ διαμείνω ἡμέρας τινὰς παρὰ σοί. Ἡ θεὰ τῆς ἐξοχῆς ταύτης μοι ἀρέσκει, καὶ ἂν ἔχῃς δωμάτιον νὰ μοι δώσῃς μενὰς εἰδῶ ὀλίγας ἡμέρας.

— Κύριέ μου, σὰς δίδω τὸ δωμάτιόν μου, τὸ καλεῖτερον τῆς οἰκίας· ἀλλ' ἀγνοῶ ποῦ θὰ κοιμηθῶ νὰ τοποθετήσω τοὺς δύο σας ἀκολουθούς.

— Τοῦτο μὴ σὲ ἀνησυχεῖ! αἱ νύκτες εἰσὶν ἐξαίρετοι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, θὰ κοιμηθῶν ὑπὸ τὸ παράπηγμα

— ὦ! νὰ ἔχῃ καλὴν ὥραν! Τρέχω νὰ ἐτοιμάσω τὸ κατὰλυμά σας. Ὑπάγωμεν Ἀλεξάνδρα, προσέθηκεν ὁ πανδοχεύς, χάρων δ' ἀπαρτίον εὐτύχημα, φέρε ὀγρήγορα λευκά σενδονία, ἐκβάλε τὰ παραπετάσματα μετὰ τοῦ μεγάλους κλάδους, καὶ λάβε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνθῆ, διὰ νὰ στολίσης τὸ δωμάτιον τοῦ ξένου μας: ὁ κύριος μὰς κάμνει τὴν τιμὴν ν' ἀναπαυθῇ παρ' ἡμῖν.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν πατέρα της, συλλογιζομένη, ὅλη ἐκπληκτος, πρὸς τί ἡ καρδίκα της ἐπαλλετόσον ἰσχυρῶς.

IV.

Ἐπὶ ματαίῳ ὁ κόμης δὲ Κ. ὥρῃ προσεπάθει νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἀλεξάνδρας καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα παρίστατο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

— Εἶμαι τρελλός! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἰς τί πρέπει νὰ ἐναγχοληθῶ; . . . τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν. . . δὲν ἀναγνωρίζω πλέον ἑμαυτόν! Μία χωρική! εἶναι παράδοξον δι' ὅ,τι ἡσθάνθη ὅτε τὴν εἶδον. . . εἶναι ὠραία, ὠραιότατη! Ναί, ἀναμριεῖσθαι, ἀλλ' εἶναι κόρη πανδοχέως, προσέθηκε σκυθρωπάζων. Τί πειράζει; Ἐξηκολούθησεν, ὅπου ὀλιγώτερον ὠραία, τὸσον ὀλιγώτερον διακεκριμένη; Ὀχι· ἡ νεάνις αὕτη ἔχει τρόπους δουκίσσης. Ἄς ἴδωμεν εἰλικρινῶς, μήπως ἤμῃ ἐρωτευμένος; Ἐρωτευμένος! Τὸ πᾶν, ὅπερ δύναμαι νὰ εἶπω, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι πολὺ βραδύνῃ νὰ ξημερώσῃ διὰ νὰ ἴδω ἀκόμη τὴν μορφήν τοῦ ἀξιολατρεύτου τούτου προσώπου.

Μόλις αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ εὐθὺς ὁ κόμης ἐνδυθείς κατήλθεν εἰς τὸν περίβολον. Ὁ γέρον Πέτερς — ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ πανδοχέως — ἦτο ἤδη ἐκεῖ.

— ὦ! ὦ! εἶπεν οὗτος, ἐξυπνᾶτε πρῶτ,

κύριε, μήπως ἐκοιμήθητε κακῶς εἰς τὸ δωμάτιον σας; . . . Ἄχ! Παναγία μου! δὲν εἶναι παλάτιον.

— Ἡθέλησα νὰ εὐφρανθῶ ἐκ τῆς πρωτῆς ὀψίως τῆς φύσεως, ἀλλὰ σὺ πλέον;

— Ἀνάγκη πᾶσα! Ὀχι, διότι ἡ κόρη μου μὲ μαλώνει· θέλει αὕτη τὰ πάντα νὰ πράττῃ ἐδῶ, νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν οἰκίαν καὶ νὰ ἐπιμελῇται τὸν περίβολον. Ἐννοεῖτε καλά, κύριε, ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γείνη· ἡ καλὴ καὶ τιμὴ δικαιοσύνη θέλει ὥστε ὁ καθείς καὶ ἔχῃ τὸ μέρος του εἰς τὴν ἐργασίαν· καὶ ἔπειτα, σὰς ἐρωτῶ ἐὰν τοῦτο ᾔναι ἔργον νεάνιδος! ἔχει χεῖρας πολὺ μαλακὰς καὶ ὑπὲρ τὸ δέον λευκάς. Τῇ ἔκαμα μίαν παραχώρησιν, ἀφῆκον εἰς αὐτὴν τὸ τετράγωνον τῶν ἀνθέων. Ἰδέτε πόσον καλῶς τὸ διατηρεῖ! Ἐγὼ κάμνω τὴν χονδρὴν ἐργασίαν, ἐγειρόμενος πολὺ πλέον πρῶτ' ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου, ἐπειδὴ ἄλλως ἤθελεν νὰ συρμερισθῇ τῆς ἐργασίας. . .

Τὴν στιγμὴν ταύτην, κρότος μοχλοῦ ἠκούσθη, καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα παρουσιάσθη αἶφνης εἰς τὸ παράθυρον δροσερὰ καὶ φαιδρὰ ὡς ῥόδον τοῦ Μαΐου.

— Ἄχ! πάτερ μου, ἀνεφώνησε, σὲ συνέλαβον!

Ἐπειτα, παρατηρήσασα τὸν κόμητα, ἀπεσύρθη ὅλη ἐντροπαλῇ, διότι ἐδείχθη εἰς τὰ βλέμματα ξένου μὲ ἀπλὴν πρωϊνὴν ἐνδυμασίαν.

— Τί σὰς ἔλεγον, κύριε! ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον Πέτερς· θὰ μ' ἐπιπλήξῃ διότι τὴν ἀφῆκα πολὺ νὰ κοιμηθῇ ἡ κυρία κόρη μου.

Ὁ κόμης ἀνυπομονεῖ πολὺ, μέχρις οὗ εὐρεθῇ ἀπέναντι τῆς Ἀλεξάνδρας.

Μετὰ τὸ πρόγευμα τὴν εἶδε διευθυνομένην εἰς τὸν περίβολον.

Προσποιηθῇ περίπατον εἰς τὴν πεδιάδα· ἀλλ' εἴκοσι λεπτά δὲν παρήλθον, ὅτε εὗρέθη ἔμπροσθεν τῆς νεάνιδος, ἥτις ἠρυθρίασε βλέπουσα αὐτὸν ἐρχόμενον.

Τὴν φορὰν ταύτην εὐτυχέστερος ἢ τὴν προηγουμένην, ὁ κόμης εἶχεν ἀντικείμενον συνομιλίας, δὲν θὰ εἶπωμεν ὅτι ἡ ὁμιλία του δὲν ἦτο ἀσυνάρτητος: ὁ κόμης δὲν ἤξευρε καθ' ἑαυτόν, τί ἤθελεν εἶπει εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν, ἀλλὰ κλίσεις τις ἀκατάληπτος τὸν ἔστειρε πλησίον αὐτῆς.

— Ἐρχεσθε νὰ περιποιηθῆτε τὰ ἄνθη σας, δεσποσύνη; τῇ εἶπε μόλις αὐτὴν χαιρετήσας· ὁ πατὴρ σας μοι εἶπε προηγουμένως ὅτι εἰς σὰς ἀνήκει τὸ τετράγωνον τοῦτο, καὶ βλέπω ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα δὲν παραπονοῦνται διὰ τὰς φροντίδας σας. Ἰδέτε, φαίνονται, ὅτι κλίνουν τοὺς κορμούς, ἵνα σὰς χαιρετήσωσι.

— Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἀνθῶν τοῦτων, εἶναι τὸ μόνον ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ πατὴρ μου μοι ἐπιτρέπει ἐκτὸς τῶν οἰκιακῶν ὑπηρεσιῶν· ἀλλ' αἱ φροντίδες αὗται ἀπαιτοῦσι τόσον ὀλίγον καιρὸν, ὥστε ἐὰν ἡ ἀνάγνωσις δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειάν μου, δὲν θὰ ἤξευρα ἀληθῶς πῶς νὰ διέλθω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας μου. Ὁ πατὴρ μου δὲν εἶναι ἔμφρων, κύριε. εἶμαι μεγάλη καὶ δυνατὴ καὶ μετ' εὐχαριστήσεως θα τὸν ἐβοήθουν εἰς τὰς ἐργασίας του.

— Αἱ! ἀναγινώσκετε, δεσποσύνη; εἴπεν ὁ κόμης χωρὶς νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν γενναίαν ἐπιθυμίαν τῆς νεάνιδος.

— Ἀλλ' ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη αὕτη, μειδιῶσα μετ' ἐκπλήξεως τοῦ ἐρωτήσαντος αὐτὴν, καὶ ἐὰν ὁ κύριος τὸ ἐπιθυμῇ, θὰ διαθέσω ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν βιβλιοθήκην μου.

— Τὴν βιβλιοθήκην σας; . . .

— Ὡ! βεβαιωθῆτε, κύριε, ὀλίγους μόνον τόμους: τὰ ἔργα τοῦ Νικολάου Ἀλεξιοῦ Πολεβοῦ· τὰ τοῦ Βεστουσέφ καὶ ἄλλων ἐθνικῶν συγγραφέων.

— Ἀλλ' ἐξεπαιδεύθητε λοιπόν;

— Ναί, κύριε, ὁ πατὴρ μου μὲ ἀνέθρεψεν ὥς ἐὰν ἤθελον νὰ γείνω ἡμέραν τινὰ δούκισσα ἢ κόμηςσα τὸ ὀλιγώτερον, εἶπε γελῶσα.

— Διατί μειδιᾶτε, δεσποσύνη; τὴν ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ κόμης.

— Διότι πάντοτε πτωχὴ μόνον χωρικὴ θὰ ἦμαι, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ καλλίτερον. Εἰς τὴν δυστυχίαν του, διατηρεῖ τις τὰς γλυκείας ὁρέξεις τῆς ψυχῆς, παρ' ὅταν ἔχῃ ἐλάχιστον κόκκον ὑπερηφανίας. . . . Ἰδοὺ διατί μειδιῶ, κύριε.

— Τὰ πάντα εἰσὶ δυνατὰ, δεσποσύνη.

Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος ἔτρεψε προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο ὡχρόν.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ Ἀλεξάνδρα ἐταράχθη. Τὰ βλέμματά των συννητήθησαν.

Ἵπῃρξε στιγμὴ σιωπῆς . . . Ἡ σιωπὴ αὕτη ἦτο ὁλόκληρος ὁμολογία. Ἡ Ἀλεξάνδρα τὴν διέκοψε πρώτη.

— Χαίρετε, κύριε. τῷ εἶπε, διευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ὁ κόμης ἐκλινε χαιρετῶν τὴν ὡραίαν χωρικὴν, τὴν ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀρθαλμῶν, καὶ ὅταν ἡ θύρα ἐκλείσθη μετὰ τὴν ἐξοδὸν της.

— Ὡ! τὴν ἀγαπῶ! τὴν ἀγαπῶ! ἐφίθυρσεν αὐτός.

V,

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς βραχείας σκηπῆς, τὴν ὁποίαν ἐχαράξαμεν, θὰ εὐρωμεν τὸν κόμητα μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας, οὐχὶ πλέον εἰς τὸν μικρὸν περίβολον, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ πανδοχείου.

Ἄς ἀκούωμεν τί λέγουν.

— Ἀλεξάνδρα! ἀγαπητὴ μου, προσφιλεστάτη μου! μοι ἀνεφάνης ὡς ὁ καλὸς ἄγγελος τῆς ζωῆς μου· εἰς τὸ ἐξῆς εἰς σὲ ἀνήκει. Ἐξυπνᾷς ψυχὴ μου, ἥτις ὑπνωτὶς εἰς ὀλεθρίαν ἀδιαφορίαν. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ εὐτυχία εὕρισκετο εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν λάρψιν, καὶ τὴν εὐρον εἰς τοὺς τόπους σας, πλησίον σου, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὸ εὐλογημένον σκότος, ἐνθα διέρχονται αἱ ἡμέραι σου! — Τί δὲν σοὶ ὀυείλω, ἀγαπητὴ ψυχὴ! Πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ πληρώσω τὸν θησαυρὸν τοῦτον, τὸν ὁποῖον ὁ ἔρως σου μοι δίδει; Ὁμίλει μου, διὰ νὰ σὲ ἀκούω· παρατήρει με, διὰ νὰ ἐξαντλήσω τὴν μέθην εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ βλέμματός σου.

— Πρᾶγμα παράδοξον! ἐφέλλισεν ἡ νεάνις, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ κόμητος· ναί, πολὺ παράδοξον! Ἄλλοτε ἀκόμη, ἡ ψυχὴ μου ἦτο ἀνεξάρτητος, καὶ ἰδοὺ σήμερον αἶσθημα βαθὺ τὴν κρατεῖ αἰχμάλωτον!

Ἐπειτα προσέθηκε, παρατηροῦσα τὸν κόμητα:

— Ὡ! διατί εἰσῆλθατε εἰς τὸ κατάλυμά μας, ἐνθα ἐβασίλευεν ἡ εἰρήνη! Ἡθελα σὰς ἀγνοεῖ πάντοτε· ἡ πτωχὴ Ἀλεξάνδρα, δὲν θὰ ἐφοβεῖτο ποσῶς τὸ μέλλον

— Τί ὀμιλεῖς περὶ φόβου, ἐάν σὺ μὲ ἀγαπᾷς, ἐάν ὀφείλῃς νὰ γείνης μίαν ἡμέραν ἰδική μου;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι ἰδική σου, Ἀλέξιε! Δὲν μοὶ εἶπατε ἀκόμη τίς εἴσθε· ἀλλὰ μαντεύω ὅτι ἡ καταγωγή σας εἶναι ἐπιφανής.

— Καὶ αὐτοκράτωρ ἂν ἦμην, τί πειράζει!

— Ἡ οἰκογένειά σας οὐδέποτε θὰ συγκατετίθετο εἰς τοιοῦτον γάμον, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δ' ὅτι αὕτη συναινεί, ἴσως σεῖς θὰ μετανοῇτε ἀργότερα.

— Ἄ! μὴ λέγῃς τοῦτο, ὑβρίζεις τὸν ἔρωτά μου!

— Στήτε, ἀπέλθετε, Ἀλέξιε, ἀπέλθετε! Ἡ ἀπουσία θὰ ἐξαλείψῃ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς μνήμης σας τὴν ἐνθύμησίν μου. Θὰ σᾶς λησμονήσω ἴσως ὡς αὐτὸς καὶ ἐγὼ, καὶ δὲν θὰ ἐπιπλήττῃτε ἑαυτὸν, διὰ τὴν δυστυχίαν νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἡ ἀφανὴς αὐτῆς θέσις χωρίζει ἀφ' ὑμῶν.

— Ὁ γείνης σύζυγός μου, Ἀλεξάνδρα· εἶμαι μνηστήρ σου· παῦσον τὰ δάκρυά σου, τῇ ἀπεκριθῇ ὁ κόμης, γυνυπετῶν πρὸ αὐτῆς.

Ἡ Ἀλεξάνδρα τὸν παρετήρησε μετὰ γλυκύτητος.

Ἄφριτον μειδίαμα διέλαμπε μεταξὺ τῶν δακρύων της.

VI.

Ὁ κόμης πρὸ ὀλίγου ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωματίον του· ἤκουσεν ὅτι ἔκραυέ τις τὴν θύραν.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ὁ γέρων Πέτερς εἰσῆλθεν.

— Ἄ! εἶσαι σὺ γενναῖέ μου Πέτερς; εἶπεν ὁ κόμης.

— Μάλιστα, ταγματάρχα μου, εἶπεν οὗτος, χαιρετῶν στρατιωτικῶς.

Ὁ κόμης σφοδρῶς ἐξεπλάγη, βλέπων νὰ τὸν ἀποκαλῶσιν οὕτω· ὑπέθεσεν ὅτι οἱ δύο καζάκοι του ἐπρόδωκαν τὴν ὑπὸ ξένον ὄνομα ἐμφάνισίν του.

— Ἄχ! οἱ ἀνόητοι ἐκεῖνοι συνοδοὶ μου.

— Οὐδεὶς οὐδὲν μοι εἶπε, ταγματάρχα μου· ἐγὼ σᾶς ἀνεγνώρισα, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Πῶς, μὲ ἀνεγνώρισας;

— Ἀναμφιβόλως, διότι ἔχον τὴν τι-

μήν νὰ ὑπηρετήσω ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας, ὅτε εἴσθε μόνον ἀπλοῦς ὑπολογαγός. Παρατηρήσατέ με καλῶς, ταγματάρχα μου.

— Πραγματικῶς, ἐνθ' ἑμῶμαι τώρα, τὰ χαρακτηριστικά σου μοὶ ἐπανερχονται εἰς τὴν μνήμην. Ἀλλὰ διατί δὲν μοὶ εἶπες ἀρχήτερα ὅτι εἶσαι παλαιὸς γνώριμός μου; Λέγε, ὀμιλεῖ, τί θέλεις; Διότι μαντεύω ἐκ τοῦ σοβαροῦ χαρακτῆρός σου ὅτι ἔχεις πρᾶγμα σπουδαῖον νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς.

— Ναί, ταγματάρχα μου, πρᾶγμα σπουδαιότατον.

— Λέγε, καὶ ἐάν παρ' ἐμοὶ κεῖται νὰ σοὶ γείνω χρήσιμος...

— Ἔρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω χάριν τινά, ταγματάρχα μου.

— Χάριν;

— Ναί.

— Καὶ ὁποῖαν, γενναῖέ μου Πέτερς; Ἄς ἴδωμεν, λέγε.

— Λοιπὸν! Θὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα συντόμως. Ταγματάρχα μου, κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ ἀπέλθῃτε.

— Ἐγὼ ν' ἀπέλθω! καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν; εἶπεν ὁ κόμης συνοφρυούμενος.

— Διὰ τί; τοῦτο θὰ σᾶς εἶπω ἐλευθέρως ὡς παλαιὸς στρατιώτης.

— Λοιπὸν; σὲ ἀκούω.

— Ἰδοὺ, ταγματάρχα μου· ὑμεῖς εἴσθε εὐγενῆς, εἴσθε αὐλικός, συνειθισμένος ἔνεκα τοῦ βαθμοῦ σας καὶ τῆς λαμπρᾶς θέσεώς σας εἰς εὐκόλους κατακτήσεις.

— Πέτερς!

— Εἶπον εἰς εὐκόλους κατακτήσεις, καὶ συνειθίζω νὰ λέγω ὅ,τι φρονῶ, ταγματάρχα μου· εἶδατε τὴν κόρην μου· εἶναι ὥραία, καὶ σεῖς εἶπατε καθ' ἑαυτόν: ἡ κόρη αὕτη θὰ ἦναι ἰδική μου... μελαγχολῶ, θέλω νὰ διασκεδάσω. Ἀπαντῶ ἐν ἄνθος εἰς τὴν ἔρημον καὶ θέλω νὰ δρέψω τὸ ἄνθος τοῦτο, δηλαδή νὰ τὸ καταπατήσω μὲ τοὺς πόδας ἀφ' οὗ τὸ ἀποσπάσω τοῦ κορμοῦ του καὶ ἀναπνεύσω τὴν εὐωδίαν του!

— Πέτερς!

— ὦ! ἄφετέ με νὰ ἐξακολουθήσω· ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς θυγατρὸς μου, ὀμιλῶ, περὶ τῆς τιμῆς της, περὶ τῆς ἰδικῆς μου! καὶ θὰ λησμονήσω τὴν διαχωρίζουσαν ἡμᾶς ἀπόστασιν, τὸ σέβας, τὸ ὅ-

ποῖον ὀρεῖλω πρὸς ὑμᾶς, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν θυγατέρα μου καὶ σώσω τὴν τιμὴν μας. Ἡ τιμὴ, εἶναι ὁ πλοῦτος τοῦ πτωχοῦ, καὶ ὅστις τὴν κλέπτει παρ' αὐτοῦ, εἶναι ἄτιμος.

— Εἰς ἄκρον μακρολογεῖς!

— Ἀκόμη δὲν εἶπον τὰ πάντα, ταγματάρχᾳ μου, καὶ σὰς καθικετεύω νὰ μὲ ἀκούσητε μέχρι τέλους. Λοιπὸν, εἶδατε τὴν κόρην μου, τῇ ὠμιλήσατε, καὶ ἡ πτωχὴ αὐτὴ ἐπαγιδεύθη ἐκ τοῦ λόγου σας. Ἡξεύρω ὅτι, μέχρι ταύτης τῆς στιγμῆς, τὴν ἐσεβάσθητε, ἀλλ' αὕτη πιστεύει εἰς τὸν ἔρωτά σας, αὕτη γὰρ ἀγαπᾷ . . . καὶ τρέμω . . . φοβοῦμαι . . . καὶ σὰς ἐξορκίζω ν' ἀπέλθῃτε, διότι σήμερον, δὲν φοβοῦμαι πλέον σὰς μόνον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα τῆς θυγατρὸς μου . . . ναι, τὸν ἔρωτα αὐτῆς, ὅστις συνειργάσθη μεθ' ὑμῶν πρὸς τελείαν αὐτῆς ἀπώλειαν. Ἀναχωρήσατε, ταγματάρχᾳ μου, ἀναχωρήσατε, καὶ ὁ γέρον στρατιώτης θὰ σὰς εὐλογῇ ἀφήσατε τὴν οἰκίαν ταύτην, χωρὶς νὰ ῥίψητε ὀπίσθεν ἓν βλέμμα. Εἰσθε ἐξ αἵματος ἀγνὸς ἀπὸ πάσης προδοσίας: τὸ οἰκόσημον τῶν πατέρων σας δὲν ἐκηλιδώθη εἰς τὸ ὄνομα τῶν Κιῶρρ, τῶν ὁποίων ἐγὼ ὑπῆρξα ὑπῆρέτης, σὰς ἐξορκίζω νὰ φεισθῇτε τῶν τύψεων τοῦ πνευδότης τῆς θυγατρὸς μου καὶ τῆς αἰσχύνῃς εἰς τὰς λευκάς μου τρίχας. Ἀπέλθετε.

Προφέρων τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος Πέτερς, τόνος σεβασμίας διαταγῆς.

Ἦτο παράκλησις, ἀλλ' ἡ παράκλησις αὕτη ἦτο διαταγή.

Ὁ Ἀλέξιος ἤκουσε τὸν στρατιώτην μετὰ συγκινήσεως καὶ προτοχῆς.

— Τί ὁμιλεῖς περὶ τύψεων πνευδότης καὶ τιμῆς; εἶπεν οὗτος. — Εἶναι ἀληθὲς τοῦτο: ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σου, ἀλλ' ὁ ἔρως, τὸν ὁποῖον αἱ ἀρεταί της καὶ ἡ καλλονή της, μοὶ ἐνέπνευσαν, εἶναι ἀγνὸς καὶ καθαρὸς δι' αὐτήν. Ἡ Ἀλεξάνδρα θὰ ᾔναι σύζυγός μου!

Λάμπς χαρᾶς ἐπεφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Πέτερς.

— Ἡ κόρη μου! σύζυγός ἐνός Κιῶρρ! ἀνέκραξεν.

Ἀλλ' αἶφνης τὸ μέτωπόν του ἐκτεφράσε καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς.

Ἡ οἰκογένειά σας δὲν θὰ συγχωρήσῃ ἀνοίκειον συνοικέσιον, καὶ σεῖς αὐτός, μόλις θ' ἀφήνητε τὴν ταπεινὴν ταύτην κατοικίαν, καὶ θὰ λησμονήητε τὴν Ἀλεξάνδραν! . . .

Το βλέπετε κάλλιστα, ταγματάρχᾳ μου, πρέπει ν' ἀναχωρήσητε καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ὥστε νὰ μὴ καταρασθῶ ἡμέραν τινὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν εἰσῆλθατε εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Ἀμφιβάλλεις εἰς τὸν λόγον μου; τῷ εἶπεν ὑψηλοφρόνως ὁ Ἀλέξιος.

— Ὅχι, ταγματάρχᾳ μου, δὲν ἀμφιβάλλω φοβοῦμαι! εἶπεν ὁ Πέτερς.

— Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω καὶ πιστεύω! εἶπε φωνὴ τις ὀπίσθεν αὐτῶν.

Ἐστρεψαν.

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Ἀλεξάνδρας.

— Ναι, πιστεύω, ἐξηκολούθησεν αὕτη προχωροῦσα: πιστεύω εἰς τοὺς ὅρκους τοῦ εὐγενοῦς κόρητος Ἀλεξίου δὲ Κιῶρρ, καὶ ἐλπίζω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς του.

— Ω! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Ἀλεξάνδρα! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης ὁραὼν πρὸς αὐτήν: τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον σοὶ ἔκαμα, τὸν ἐπαναλαμβάνω ἐνταῦθα, ἔμπροσθεν τοῦ γενναίου μου Πέτερς: ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ ᾔναι σύζυγός μου.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἔπεσεν εἰς τοῦ βραχίονας τοῦ πατρὸς της, ἵνα κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της.

Ὁ Ἀλέξιος ἐγονυπέτησεν εἰς τοὺς πόδας τῆς νεάνιδος.

Ἐξηκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς.

Ὁ Πέτερς πρῶτος τὴν διεκοψε.

— Κύρια κόρη, τῷ εἶπεν, ὀρκίσθητε ἐνώπιόν μου: ὁ Θεὸς ἤκουσε τὸν ὅρκον σας. Ἐὰν ὑμεῖς τὸν λησμονήσητε, θὰ τὸν ἐνθυμηθῶ ἐγὼ!

(Ἀκολουθεῖ).